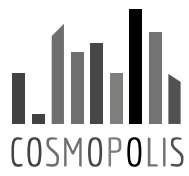

PODIVNÁ HRA

Zuzana Pospíšilová

PODIVNÁ HRA

Zuzana Pospíšilová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

PODIVNÁ HRA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Cosmopolis

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6497. publikaci

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 368

Vydání 1., 2017

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2017

Cover Illustration © allphoto.cz

ISBN 978-80-271-9645-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9644-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0290-7 (print)

PODIVNÁ
HRA

Karla odložila rozečtenou knihu na noční stůl. Chtělo se jí spát, ale v hlavě se jí honily myšlenky. Co musí všechno udělat? Došlo mléko, tak se zítra po práci zastaví nakoupit. Lucku zaveze na kroužek, nachystá večeři, vyvenčí psa.

Při pohledu na prázdnou půlku postele si vzpomněla na svého muže. Potichu se vykradla z postele. V obýváku ještě hraje televize. Pomalu otevřela dveře.

„Nespíš?“ špitla potichu.

„Ne, neboj,“ odpověděl a dál sledoval fotbalový zápas. Měl ztlumený zvuk, aby neprobudil holky ve vedlejším pokoji.

Políbila ho, popřála dobrou noc a šla spát.

V práci se mořila se složitým účetnictvím. Ekonomku vystudovala proto, že měla ráda matematiku, ale po tolika letech už jí čísla občas lezou na nervy.

„Nešla bys se mnou večer na zumbu?“ zeptala se Laura, se kterou Karla sdílela kancelář.

„Ráda bych, ale dneska mám lítačku. Lucka si usmyslela, že se chce naučit hrát golf, tak ji musím zavést do klubu.“

„Aha, tak nic,“ prohodila Laura a dál zběsile tůkala do kalkulačky.

Večer na sebe byla Karla pyšná. Zvládla nákup, golf s dcerou, zkontrolovat holkám úkoly a uvařit večeři. Po sedmé dorazil z práce i Marek.

„Ahoj, jaký byl den?“ zeptala se Karla.

„Normálka,“ odpověděl a nakukoval pod pokličku. Věděla, že víc z něj stejně nedostane, tak prostřela stůl a naservírovala večeři.

Lucka s Eliškou se postaraly o nádobí. Marek si vzal svůj notebook, a tak si Karla taky sedla k počítači. Už dlouho nebyla na webu. V rámci projektu má na starosti bezplatné ekonomické poradenství, tak musí občas odpovídat na dotazy. Některé jí sice mnohdy připadají naprosto mimo, ale musí být vlídná a seriózní.

Kromě obvyklých podnikatelských otázek na daně se mezi dotazy objevilo něco nečekaného. *Karlo, miluji tě, jsi má vysněná žena.*

Karle se rozbušilo srdce. Napsal Karlo? To je fakt pro ni? Co na to má odpovědět? Na to se odpovědět nedá. Že by to napsal její muž? Třeba ji chtěl překvapit.

„Marku, můžeš na chvilku?“ zavolala na něj lehce rozechvělým hlasem.

„Děje se něco?“ zeptal se, aniž zvedl oči od svého notebooku.

„Pojď se na něco podívat, prosím!“

Neochotně se zvedl z křesla. Myslel, že zase někde špatně klikla, rozhodil se jí počítač, a on to bude muset celý večer dávat do kupy.

„Koukni,“ hodila hlavou směrem k monitoru a prstem ukázala na vzkaz.

„Hm, a co jako?“ zabručel.

„To jsi psal ty?“ zeptala se s nadějí na vysvětlení.

„Asi nákej trouba. To smaž!“ navrhl. Celá záležitost by se tím uzavřela, ale Karla se cítila dotčená.

„Tobě je jedno, že mě někdo miluje?“

Podíval se na ni pohledem, který by složil i mrtvého, a tak raději mlčela. Odpověděla na ostatní dotazy, ale zvláštní vzkaz nesmazala. Musí ho ráno ukázat Lauře.

Napustila si horkou vodu, vzala si do koupelny rozečtenou knížku, ale nemohla se soustředit. Je to fakt divný. Třeba si z ní

takhle někdo utahuje. Už dávno není ve věku, kdy by se do ní mohl někdo zamilovat.

Večer jí to nedalo a ze zásuvky nočního stolku vytáhla krabičku s milostnými dopisy od Marka. Už dlouho od něj neslyšela, a hlavně neviděla žádná hezká slova. Už skoro ani nezná jeho rukopis. Dneska se všechno píše jen na počítači. Musela se pousmát. Vypadá to jako tajná zašifrovaná zpráva. Jedno písmenko může s trochou fantazie představovat celou abecedu. Pustila se do čtení a přitom jí po tváři stékaly slzy dojetí.

„Co to zas je?“ zeptal se Marek, když vešel do ložnice.

„Víš, žes mi kdysi psal krásné dopisy?“ zasnila se a usmála se na něj.

„Vím,“ odpověděl hrdě Marek a jeho našťvaný výraz byl najednou pryč. Vzal rozečtený dopis Karle z ruky. Položil ho na noční stolek a něžně ji políbil. Přivřela oči a připadala si jako tenkrát, před dvaceti lety.

Když něžnosti skončily, Marek nevstal jako obvykle, ale zůstal vedle ní ležet. Chytil ji za ruku a řekl: „Ve firmě se nám začalo dařit. Co kdybych nám platil víc peněz na pojistku?“

„Klidně,“ odpověděla Karla a víc o tom nepřemýšlela.

Teprve pak se Marek zvedl a šel se umýt. Karla ho spokojeně následovala.

Marek odešel do práce brzo. Jako šéf chtěl jít ostatním příkladem. Navíc teď má novou sekretářku. Paní Ilona byla sice

spolehlivá, ale rozhodla se odejít do důchodu. Předtím mu za sebe stačila sehnat náhradu. Marek nesnášel výběrovky. Za tu chvilku při pohovoru se stejně nic nedozví. Každý se přetvařuje a snaží vypadat lepší, než ve skutečnosti je. Jedna přímluva spolehlivého člověka je lepší než deset kol výběrového řízení. Nechápal, jak se Iloně podařilo sehnat zrovna Petru. Byla schopná, opravdu krásná, a navíc údajně bez závazků. To je naprosto dokonalá kombinace, která se vyskytne s pravděpodobností jedna ku deseti tisícům.

„Dáte si čaj, nebo kávu?“ zeptala se Petra, sotva Marek vstoupil do kanceláře.

Marek byl na chvilku zaskočený. První, na co myslel, nebylo pít, ale Petřin příjemný hlas.

„Kafe. S mlékem a cukrem, prosím,“ odpověděl Marek.

„Cukr a mlíko – do rakve víko,“ zašprýmovala Petra polohlasně. Marek se sám pro sebe usmál, ale dělal, jako že tu poznámku přeslechl.

„Tak co ta pojistka?“ zeptala se Petra, když se vrátila do Markovy kanceláře se šálkem horké kávy.

„Jo, ano,“ odpověděl Marek.

Petra si přivydělávala ještě jako pojišťovací agentka, tak svého nového zaměstnání okamžitě využila ke sjednávání nových smluv. Je přirozené, že šéf byl na ráně jako první. Když jí chtěl nejprve odmítnout, protože už pojistku má, hned mu začala nabízet nějaké další výhody. Kdyby částky trochu navýšil, určitě by se mu to časem vyplatilo.

Marek ve skutečnosti o žádné pojištění nestál, ale nechtěl Petru odmítnout. Prostě jí chtěl udělat radost. Doma to s manželkou taky probral, tak mu nic nebrání pojistku zvýšit. Jemu to nic neudělá a Petru to potěší.

„Tak to máme pro případ úrazu, hospitalizace a smrti,“ sumírovala Petra. Marek ji ani moc neposlouchal. Prohlížel si její štíhlé zápěstí, ve kterém držela pero, a postupně si troufal očima bloudit výš.

„Dáš si?“ zeptala se Laura a na stůl položila talířek s malými koláčky.

„Tys pekla?“

„Já ne, ale sousedka. Prý nějaký úplně nový recept. Představ si, že do těsta dává majonézu.“ Karla se zatvářila nedůvěřivě, ale Laura ji pobídla: „Jen ochutnej, jsou fakt skvělý!“

Karla se zakousla. Opravdu se jen rozplývaly. „Fakt je to moc dobrý,“ pochválila Karla a sladké sousto zapila svou obvyklou ranní kávou. Bez cukru.

„Klidně si vem ještě, já to sama nesním,“ lákala Karlu kolegyně.

„Kdybych měla o pár let a o pár kilo méně, tak bych si dala, ale ve svém věku už se musím hlídat.“

Laura nechápavě zavrtěla hlavou. Ještě jí nebylo ani třicet, byla svobodná, bezdětná a nezávislá. Žila v úplně jiném světě než Karla.

„Když nad tím tak přemýšlím, tak mám o sedmnáct kilo víc, než když jsem se vdávala.“

„Fakt, jo? Tak tos musela být pěkná tyčka, protože teď vypadáš dobře,“ snažila se Karle zalichotit Laura.

„Vdávala jsem se před sedmnácti lety. To je každý rok jedno kilo,“ povzdechla si Karla a otevřela stránku, na které odpovídala na dotazy. „Hele,“ ukázala směrem ke svému počítači.

„Dobry! To musí potěšit, ne?“ řekla rozverně Laura.

„Vůbec nevím, co si o tom mám myslet,“ loudila Karla o radu u své sice mladší, ale zkušenější kolegyně.

Laura chvíli zírala do monitoru a pak dostala nápad.

„Tak si ho trochu prolustrujem!“

Karla nechápavě zvedla obočí.

„Jak to chceš udělat?“

„Přemýšlej! Každý vzkaz ti přijde z nějakýho počítače. Když zjistíš jeho IP adresu, tak budeš vědět, odkud píše.“

„A to jde?“ nechápala Karla. Počítačům rozuměla asi tak jako její muž plení.

„Zjistím, kdo má na starosti administraci téhle stránky, a jednoduše se ho na to zeptám. Jasný jako facka, ne?“

Karla pokrčila rameny a pustila se do práce. Nechtěla v kanceláři sedět až do večera.

Před polednem někdo zatukal na dveře kanceláře a hned nato se objevila rozesmátá kudrnatá hlava. Byla to Helena.

„Čau holky, jdete na oběd?“

„Jasně,“ odpověděla za obě Laura.

V restauraci bylo plno, jako každé poledne, ale jeden volný stůl se přece jen našel.

„Tak co je nového?“ vyzvíдалa Helena, aby ukrátila dlouhou chvíli při čekání na jídlo.

„Laura má recept na koláče z majonézy,“ řekla Karla a Helena vytřeštila oči.

„Dám ti ochutnat. Po obědě se stav s kafičkem,“ mrkla na Helenu Laura.

„To si piš, že přijdu,“ slíbila Helena.

Pak nastala delší pauza, která Lauře připadala trapná, a tak měla potřebu ji vyplnit další novinkou: „A Karla má citele!“

Helena vytřeštila oči ještě víc.

„A co manžel?“

„Klid!“ usadila ji Karla. „Přesně takhle se dělají drby. Jen mi někdo napsal na stránky, že mě miluje. Nic víc!“

„Nic víc? Páni! Tohle už jsem neslyšela, ani nepamatuju. Co bych za to dala,“ zasnila se Helena. Pak se vzpamatovala a zeptala se: „Tušíš, kdo to je?“

Karla mlčky zavrtěla hlavou.

„Už se na tom pracuje, pátrání zahájeno,“ hlásila energicky Laura a začala Heleně vysvětlovat, jak zkusí zjistit IP adresu. Karla jen mlčky poslouchala. S počítačem uměla jen to nejnужnější. Když chodila do školy, tak se učila programovat na starých primitivních íkvěčkách a péemděčkách. Programování je silné slovo. Spíš se učila vytvořit vzorec pro výpočet obvodu nebo obsahu čtverce a podobné neužitečné ptákoviny. Kolegyně jsou jen o pár let mladší, ale tohle nechápou. S internetem se seznámily hned potom, co se naučily číst, ona až na vejšce.

Zrovna když se Helena přiřítla s hrnkem kávy, zazvonil Lauře na stole telefon. Zvedla ho a vesele s někým švitořila. Helena si zatím nabídla koláček a bavila se s Karlou o dovolené. Její manžel objednal zájezd na Kanárské ostrovy, tak se potřebovala pochlubit.

„Tak nevím, jestli se máš radovat, nebo ne,“ vstoupila jim do hovoru Laura, která právě odložila telefonní sluchátko.

„Ten tvůj ctitel ti už psal dřív pod jiným jménem. Ptal se na daňové úlevy nebo něco takového.“

„Jo?“ zeptala se Karla a stále nechápala, co si o tom má myslet.

„Na tom by nebylo nic divného,“ pokračovala Laura a schválně obě kolegyně napínala.

„Zjistila jsi ještě něco?“ nevydržela to Helena.

Laura si vzala koláček a přikývla. Helena i Karla jí zvědavě visely na rtech a čekaly, až dožvýká sousto a řekne jim víc.

„Používá proxinu,“ nadhodila Laura.

„Co to jako je?“ nechápala Karla.

„Proxy připojení. Aby se nezjistilo, z jakýho počítače píše, tak používá zprostředkovatele.“

Karla ani Helena nebyly o nic chytřejší.

„Kdyby to bylo někde v Evropě, tak se to prý dá snadno dopátrat, ale on používá proxy připojení přes Čínu.“

„Takže mi píše Číňan?“ zeptala se Karla a připadala si jako praštěná.

„Ješíšmarjá!“ plácla se do čela Laura. „Žádnej Číňan to není, ale nejspíš to bude takovej ten týpek, co se nabourává do počítačů a dělá všelijaký nepravosti.“

„Myslíš hacker?“ zeptala se Helena.

„Možná,“ pokrčila rameny Laura.

„Takže se žádná láska nekoná?“ zeptala se Helena zklamaně a Laura znova pokrčila rameny. Karla se snažila vtípkovat, ale bylo vidět, že ji to mrzí. Nejvíc asi to, že si někdo hraje s jejími city. Takové věci se přece neříkají jen tak. I Marek takovými slovy šetří. Vlastně už je neříká skoro vůbec.

Konečně víkend. Marek byl nezvykle plný energie a dokonce navrhl, že by si mohli zajet někam na výlet. Holky byly rády

a Karla taky. Byla si dobře vědoma toho, že obě pomalu dospívají a za pár let už po společných výletech toužit nebudou.

„A kam pojedeme?“ zeptala se Eliška.

Karlu nenapadlo nic jiného než zoologická zahrada, ale Marek navrhl výlet na zámek.

„Jo, tati, to je super nápad,“ radovala se mladší Lucka. Eliška taky souhlasila, a tak bylo rozhodnuto.

Lucka si užívala prohlídku zámeckých komnat, Elišku uchvátila obrovská knihovna a Karla byla nejspokojenější v zámecké zahradě. Sluníčko hezky svítilo a jedna bohatě zdobená lavička byla kupodivu volná. Posadila se, chytila Marka za ruku a zavřela oči. Hezké chvíle bohužel trvají jen krátce. I teď Karlu vyrušilo zvonění telefonu. Tentokrát to nebyl Markův pracovní, ale její.

„Ahoj, mami. Ne! Jsme na zámku. Ne, proč? Myslíš? Neboj. Tak ahoj a pozdravuj!“

„Co chtěla?“ zeptal se Marek. Bylo mu jasné, že to byla její matka.

„Ale nic zvláštního,“ mávla rukou Karla. Když viděla, že se holky nedívají, tak mu ještě pošeptala: „Až budeme sami, tak ti něco prozradím!“

Marek pozvedl obočí. „Jsem napnutý jak struna!“

„Tak dávej pozor, ať nepraskneš!“ usmála se a zvedla se z lavičky.

„U brány jsem viděla hezkou cukrárnu. Nezajdeme si na zákusky?“ zeptala se Eliška. Karla mrkla na Marka a ten chvíli mlčel, aby holky napíнал.

„Tak když jinak nedáte,“ souhlasil nakonec.

Po kávě a zákusku se vydali na zpáteční cestu. Nechali Britu doma samotnou, tak se nechtěli dlouho zdržovat.

Po obvyklých domácích nezbytnostech jako nácpaní pračky špinavým prádlem, vyluxování a vytření podlahy si Karla konečně sedla vedle Marka k televizi.

„Není tam něco jiného než tenis?“ zeptala se opatrně.

Marek pokrčil rameny, ale ovladač jí nepůjčil.

„Dala bych si film, nějakou romantiku,“ nadhodila.

„Já ne,“ řekl Marek na rovinu. „Příliš mnoho romantiky škodí!“

Vzala si tedy jehlice, klubíčko vlny a pustila se do pletení.

V zimě se teplá čepice bude hodit.

„Napadlo tě někdy, že bychom si mohli někam vyrazit sami dva?“ zeptala se Marka a oči měla přilepené k jehlicím.

„A co Brita? A holky?“ zeptal se po chvílce přemýšlení.

„Kdybych požádala mamku, třeba by si holky vzala k sobě. Nebo by mohla přijet sem.“

„Hm,“ odpověděl neurčitě.

Neměla odvahu se zeptat, jestli to znamená ano nebo ne, ale neodpustila si poznamenat: „Ani na svatební cestě jsme spolu nebyli.“

Opravdu nikde nebyli. Nejdřív neměli peníze, pak pro samou práci neměli čas a nakonec se narodila Eliška a po ní hned Lucka, tak nebyla příležitost.

Marek neodpověděl. Věděla, že si to musí nechat projít hlavou.

Po večeri si šly holky do postele číst a Karlu napadlo, že Markovi slíbila prozradit tajemství.

„Víš, že je Eliška zamilovaná?“

„Na tom není nic divného, ne?“ odpověděl Marek.

„To sice ne, ale je divný, že to napsala babičce, a mně nic neřekla,“ uvažovala nahlas.

„Jak napsala?“ zpozorněl Marek.

„Mailem. Prý se zamilovala do Luďka Kolomaze.“

„To je zvláštní jméno. Luďka znám akorát Sobotu. To jméno se snad už ani nedává, ne?“ přemýšlel Marek.

„Nevím,“ odpověděla popravdě Karla. Sice to opravdu nedávalo smysl, ale byla ráda, že mají společné téma hovoru. Jinak bývá Marek myšlenkami většinou ve své firmě.

„Tak si to zjistíme,“ řekl a energicky vstal, aby si došel pro svůj notebook. Zapnul ho a něco vytukal do vyhledávače.

„Co to máš?“ zeptala se a zvědavě mu nahlížela přes rameno.

„To je internetová stránka, kde se dá zjistit, kolikrát se v naší populaci vyskytuje konkrétní jméno nebo příjmení, a kde přesně.“

„To jsou věci,“ divila se Karla.

„Je to vytvořeno podle posledního sčítání lidu, takže jestli Luděk Kolomaz nemá míň než tři roky, tak ho tu najdeme.“

Během chvilky se na monitoru objevil soupis jmen. Marek hleděl do notebooku a pak řekl: „Tak je mi líto, ale Kolomaz žádný neexistuje. Je tu Kolomáza, Kolomazník, Koloman, ale Kolomaz ani jeden.“

Karla si musela sednout. Nějak jí to nešlo na rozum.

„A Luděk je sice asi patnáct tisíc, ale věkový průměr je kolem padesáti let. Předpokládám, že by se Elda zamilovala spíš do svého vrstevníka než do dědouška.“

„Obávám se, že tohle je nad moje chápání. Zítra to zkusím před Eliškou nenápadně nadhodit,“ řekla Karla a šla si napustit horkou vanu. Stále dokola o tom všem přemýšlela. Marek se zatím bavil vyhledáváním jmen a příjmení svých kolegů nebo knižních hrdinů.

„Jak bylo ve škole?“ zeptala se Elišky, když přišla domů.

„Jo, dobrý. Tu písemku z dějáku jsme nakonec nepsali. Až v pátek.“

„Super. Tak budeš mít aspoň čas se na to pořádně připravit,“ řekla Karla a pak šla rovnou na věc: „Nepsala jsi v poslední době nějaký mail?“

„Ne,“ odpověděla Eliška stroze.

„Ani babičce?“ zeptala se Karla přímo.

„Já ne, to babička mi napsala mail. A dost divnej. Vypadalo to, jako by to chtěla poslat někomu jinýmu, ale spletla se,“ bránila se Eliška.

Karla byla zmatená.

„A nevadilo by ti, kdybych se na to podívala?“

Eliška mlčky přikývla. Zapnula počítač a přihlásila se do své mailové schránky. „Tady, dívej!“

„*To je hezké, že ses zamilovala. První láska je vždycky nejhezčí!*“ četla nahlas Karla a Eliška se hned dožadovala podpory.

„Divný, vid?“

„To vypadá, že ti odpovídá na mail, který jsi jí napsala ty,“ přemýšlela nahlas Karla.

„Ale já jí fakt nic nepsala!“ dušovala se Eliška.

Karla se myší proklikla do odeslané pošty, ale žádný mail od Elišky pro babičku tam nebyl. Zkusila ještě otevřít koš.

„Hele! Tady to je!“

Eliška si mail přečetla a málem se rozplakala.

„Já nikoho takovýho neznám! To jsem nepsala já!“

„Eliška Kolomazová,“ posmívala se jí mladší sestra a Eliška uraženě odběhla do pokojíku. Zabouchla dveře, plácla sebou na postel a plakala jako malé dítě.